

UNA DE LES GRANS ESTRENES DE LA TEMPORADA

Benvingut a casa

El Lliure de Gràcia rep amb efusió 'Celebració', el muntatge del retorn de Lluís Pasqual a la sala que va fundar el 1976 ≡ Ferran Mascarell va presidir la seva tercera estrena de la setmana

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

L'aterratge de Lluís Pasqual al Teatre Lliure va viure ahir una vetllada especial, tot i que tots els protagonistes van semblar entestats a impregnar d'absoluta normalitat, que en va tenir, una estrena d'alt valor simbòlic. Mesos després del seu nomenament com a successor d'Àlex Rigola, el director de Reus va tornar a la històrica casa que va contribuir a fundar el 1976. El títol festiu de l'obra escollida, *Celebració*, reafirmava una mica més aquest valor simbòlic. Pasqual va triar una comèdia menor, i d'última hora, del nobel britànic Harold Pinter per tornar a la sala de Gràcia, de la qual es va acomiadar fa una dècada amb una peça de molt més vol, *L'hort dels cirerers*, de Txékhov.

El director va sortir a recollir amb emoció, i recolzat en dos veterans intèrprets com Àngels Molls i Boris Ruiz, els aplaudiments amb què el va rebre un públic ple de veterans del teatre. Des de la fila 3, també ho feia el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, l'home amb qui va tenir quan era regidor de Cultura de Barcelona serioses i públiques discrepàncies el 2003, en els dies del trasllat a Montjuïc. El divorci es va culminar amb la renúncia de Pasqual per agafar el timó del teatre després de la mort de Josep Montanyès.

El retrobament públic es va culminar amb la protocol·lària i habitual visita del conseller de Cultu-

SERGIO LAINZ

►► De festa ► Una escena de la comèdia de Harold Pinter, el nobel britànic.

El conseller de Cultura va saludar als camerinos el director amb qui es va enfrontar fa vuit anys

ra al camerino per saludar l'elenc. Mascarell, acompanyat de la seva dona Elisenda Figueras, va entrar amb Antoni Dalmau, president de la fundació Teatre Lliure, Jordi Martí, director de l'Institut de Cultura, Àlex Rigola, i Francesc Guardans, president del Conca.

Conversa prèvia

Aquesta trobada havia tingut una conversa telefònica prèvia de més pes, símptoma de la voluntat de les dues parts de no mirar enrere i obli-

dar antigues picabaralles. Sense anar més lluny, Pasqual ha manifestat reiteradament des del retorn que no és home de nostàlgies.

Mascarell, mentrestant, tanca va ahir a la nit la seva particular maratò teatral en una setmana en què no ha faltat a cap de les tres estrenes. Va començar dimarts al Romea, amb *Poseu-me les ulleres*, va seguir a Montjuïc amb *L'arquitecte* i va acabar ahir a Gràcia amb *Celebració*. Tres de tres. Un nou aval per als que el van rebre des del sector teatral com *un dels nostres*. ≡

CABARET LITERARI

L'univers de Rimbaud arriba al Brossa en un cafè teatre

J. C. S.
BARCELONA

Hermann Bonnín, el fundador del Brossa, sosté que el teatre de Mallorca és «competitiu a nivell d'Estat» i posa com a mostra Iguana Teatre. La companyia, amb la direcció de Pere Fullana, presenta al teatre de la Ribera una aproximació a Arthur Rimbaud sota el títol de *No te'n riguis de Rimbaud*. «Amb dos actors i un pianista, és una barreja de sarcasme i emoció sense cap pretensió que té com a base l'apassionant vida de Rimbaud i la seva obra», afirma el director. Fullana no amaga el seu interès per un poeta que va llegir una obra capital a pesar que va deixar d'escriure als 19 anys. Va morir als 37, per un tumor en un cama, després d'haver estat traficant d'armes i d'esclaus a l'Àfrica.

SENTIT INVERS // La dramaturgia es mou en un sentit cronològic invers. S'inicia amb l'emoció de les cartes de la seva germana Isabel a la mare de Rimbaud mentre agonitzava a Marsella. Segueixen per l'amputació de la cama, la seva etapa a Abisínia, els seus viatges per Europa, la seva gran baralla a Bèlgica amb Paul Verlaine i els anys de la Comuna de París, i acaba amb la seva infància a la granja de Roche, a la regió de les Ardenes.

Caterina Alorda i Joan Bauçà interpreten dos personatges basats en el marit infernal i la verge boja d'*Una temporada a l'infern*, de Rimbaud. Les improvisacions del pianista Agustí Aguiló posen la música d'una obra que recull l'aroma del cafè teatre de Montmartre a finals del segle XIX. ≡

No te'n riguis de Rimbaud

► Brossa • Fins al dia 23 • Dc a dv, 21.00; ds, 19.00 i 21.30; dg, 19.00 • 9 (dc) i 16 €

Molta estructura i poca obra

La posada en escena de Julio Manrique salta per sobre de les llacunes de 'L'arquitecte'

CRÒNICA

J. C. S.
BARCELONA

El gran salt (i últim durant un temps) de Julio Manrique al Lliure és un triple mortal, parlant en termes gimnàstics, del qual el director surt dret. Que no és poca cosa amb una obra d'estructura complexa com *L'arquitecte*, de l'escocès David Greig (1969). Perquè sota aquesta peça sobre el fracàs molt trista, dura i gens complent bull una narrativa polièdrica i cinematogràfica. L'ensorrament, familiar i professional, de l'arquitecte Leo Black (Pere Arquillué) arriba a través d'una sèrie de seqüències/escenes/episodis que s'inicien en un dels seus projectes i passen, per exemple, del domicili familiar als carrers d'una ciutat, la cabina d'un camió o l'àrea de descans d'una autopista.

Manrique ha tornat a un autor anglosaxó per entrar a la Sala Fabià Puigserver, després de les seves

aclamades adaptacions de Neil LaBute i David Mamet al desaparegut, i més recollit, Espai Lliure. El director fa fins i tot més gran la sala amb un enorme espai central, on s'ubica aquesta història de set personatges desorientats a la recerca d'una redempció que no saben trobar.

Al capdavant, hi ha un arquitecte que creu tenir planificada la seva vida com si fos una obra més. A poc

El treball de Pere Arquillué destaca en l'únic personatge amb recorregut del text

a poc, haurà d'acceptar l'enderrocament del seu premiat complex urbanístic de l'Eden Court, com li exigeix la portaveu (Marta Angelat) dels seus inquilins, i el final del seu matrimoni amb una obsessiva esposa (Lluïsa Mallol).

Manrique resol amb encert en aquest gran espai, a partir de can-

ROS RIBAS

►► Arquillué i Mallol, amb Ulldemolins al fons, en una escena.

vis d'il·luminació, les nombroses situacions de *L'arquitecte*. Al marge de les trobades familiars, la majoria es produeixen entre dos personatges: el matrimoni, la filla (Mar Ulldemolins) i un camioner solitari (Jordi Martínez), el fill (Marc Martínez) i el seu amic amant (Pol López), i l'arquitecte i la portaveu. No totes tenen la mateixa força i no totes arriben amb la mateixa nitidesa al públic que, situat en dues bandes, pot quedar lluny de l'acció.

A més, l'ensorrament d'aquests personatges, paral·lel al del complex, sorprèn poc en una història escrita el 1996 i que sembla haver envellit malament. Hi ha personatges que corren i es mouen molt però que no tenen gairebé recorregut. Així que els veiem ja sabem de quin peu calcen. Sí que en té el de Leo Black, a qui encarna Pere Arquillué, gran com sempre. El seu és el perfil més elaborat per Greig. La resta, bastant menys. La neuròtica dona no surt de la caricatura i els joves Martin i Billy, del clixé del *no future*.

El que no hi falta és el segell Manrique amb una valenta posada en escena amb música (Smiths, Cure, Pulp) i uns títols de crèdit espectaculars, després de la primera escena, que converteixen la sala en un cine.